

CFA: Zlověstný nástroj, který Francie používá k ovládnutí svých bývalých kolonií

 rt.com/africa/600630-france-economic-influence-former-colonies

Reforma společné měny zaměřená na snížení francouzského vlivu v zemích západní a střední Afriky čelí zpožděním

David Okpatuma, odborník na mládež a mezinárodní rozvoj, spoluzakladatel iniciativy pro rozvoj a spolupráci pro Afriku (DevCA), Nigérie

SOUBOROVÁ FOTOGRAFIE: Členové afrických asociací v Itálii se 2. března 2019 účastní demonstrace proti franku CFA v Římě, Itálie. © Michele Spatari / NurPhoto via Getty Images

Zatímco státy Sahelu Mali, Niger a Burkina Faso – které loni v září vytvořily novou alianci AES – usilují o překonání své koloniální minulosti a nekoloniálního vlivu Francie, jejich závislost na cizí měně vyžaduje podrobnější kontrolu. Trvalé následky zóny francouzského franku (frank CFA, Communauté financière africaine) v zemích západní a střední Afriky slouží jako příklad podpory cizí měny.

Trvalý vliv zóny francouzského franku je příkladem dopadu složitých historických událostí na ekonomickou nezávislost Afriky. Předkoloniální Afrika se chlubila rozmanitými ekonomickými systémy, přičemž některé oblasti vzkvétaly bohatými zemědělskými, politickými a obchodními strukturami.

Během koloniální éry však byly africké ekonomiky zásadně restrukturalizovány. Evropské kolonie upřednostňovaly využívání zdrojů, z nichž měly prospěch jejich vlastní země, přičemž zanedbávaly investice do infrastruktury a diverzifikaci zemědělství. Po skončení

kolonialismu africké země stále čelily vážným problémům kvůli drancování zdrojů koloniálními mocnostmi, spojenému s účinky neokolonialismu a zadlužení zatíženými přísnými podmínkami.

Zatímco navázání franku CFA na euro nabízí větší stabilitu ve srovnání s kolísáním dolaru, vyvolává obavy z omezené kontroly členských států nad jejich měnovou politikou. Tento systém s pevným směnným kurzem omezuje monetární kontrolní opatření, přičemž klíčová rozhodnutí z velké části kontrolují dvě instituce.

Přečtěte si více

Afrika proti neokolonialismu: Proč je boj kontinentu o soběstačnost tak těžký?

Zóna CFA franků zahrnuje 14 zemí v subsaharské Africe, z nichž každá je v souladu s jednou

ze dvou měnových regulačních unií: Západoafrická hospodářská a měnová unie (WAEMU, nebo podle francouzské zkratky UEMOA) a Středoafrická hospodářská a měnová unie. Společenství (CAEMC nebo CEMAC). WAEMU zahrnuje Benin, Burkinu Faso, Pobřeží slonoviny (Pobřeží slonoviny), Guineu-Bissau, Mali, Niger, Senegal a Togo, zatímco CAEMC zahrnuje Kamerun, Středoafrickou republiku, Čad, Konžskou republiku, Rovníkovou Guineu a Gabon.

CFA frank byl představen 26. prosince 1945, aby zlepšil stabilitu mezi francouzskými koloniemi po druhé světové válce. Francie založila frank CFA, aby nahradila francouzský západoafrický frank používaný v jejích koloniích, a sjednocená měna posloužila jako nástroj pro Francii, aby si nadále udržovala vliv na ekonomiku a správu zemí v zóně. Zpočátku byly kolonie navázány na francouzský frank s pevnou sazbou, byly

chráněny před účinky nekvalitní francouzské měny, díky čemuž byly dovozy z Francie levnější, ale nepříznivě to ovlivnilo jejich globální konkurenční výhodu.

V 50. letech 20. století se frank CFA plně etabloval jako společná měna pro francouzsky mluvící africké kolonie a udržoval pevný směnný kurz s francouzským frankem. Během 60. let, navzdory získání nezávislosti, si většina těchto zemí ponechala frank CFA jako svou měnu na základě nových dohod s Francií. CFA frank se poté rozdělil na dvě samostatné měny: západoafrický frank CFA (používaný zeměmi v západní Africe) a středoafrický frank CFA (používaný zeměmi ve střední Africe), každá se svou centrální bankou.

V 70. letech, po zhroutilí Bretton-Woods systému a devalvaci hlavních měn, byl zachován pevný směnný kurz franku CFA. Hospodářské politiky a regulace byly nadále ovlivňovány Francií, která poskytovala záruky směnitelnosti franku CFA na francouzský frank a později na euro.

V průběhu těchto desetiletí byl frank CFA předmětem debaty o jeho úloze v afrických ekonomikách, jeho vazbách na Francii a volání po měnové suverenitě ze strany členských zemí WAEMU a CAEMC.

V roce 1994 zažil frank CFA významnou devalvaci, aby se vypořádal s ekonomickými výzvami, což vyvolalo intenzivnější debaty o jeho úloze a vazbách na Francii. Se zavedením eura v roce 1999 byl frank CFA navázán na euro a pokračoval v systému pevného směnného kurzu. Zóna franků CFA ukládá vlastní omezení ekonomické nezávislosti. Jednotlivé země v zóně nejsou schopny devalvovat své měny, aby atraktivnily export, což brzdí ekonomický růst. Jednotná měnová politika v zóně CFA neumožňuje zemím adekvátně reagovat na jejich jedinečné výzvy. Zásady zaměřené na podporu exportu mohou být náročné na provádění, pokud nejsou v souladu se zastřešujícími cíli zóny. Posílení eura zdražuje exporty, což fakticky ničí

konkurenceschopnost na trhu. To vytváří dominový efekt, díky němuž jsou ekonomiky závislé na určitých komoditách, což v konečném důsledku vede k nízké produktivitě v jiných sektorech.

Přečtěte si více

Sbohem, kolonizátor: Nad Afrikou stále visí zhoubný vliv Francie a to se musí změnit

Dřívější požadavek na frank CFA byl stanoven v roce 1948 jako součást měnového systému.

Požadavek byl původně stanoven na 100 % devizových rezerv, což znamená, že africké země musely uložit všechny své devizové rezervy u francouzské státní pokladny. Povinné minimální rezervy byly sníženy na 65 % v roce 1973 a poté na 50 % v roce 2005. Členské státy držící významnou část svých devizových rezerv ve společném fondu spravovaném francouzským ministerstvem financí omezily svou schopnost devalvovat své měny, což mohlo způsobit konkurenceschopnější export.

Iniciativa Macron-Ouattara byla oznámena 21. prosince 2019, pojmenovaná po prezidentech Francie a Pobřeží slonoviny Emmanuelu Macronovi a Alassane Ouattarovi, jejímž cílem je modernizovat západoafrický frank CFA a snížit francouzský vliv. Mezi tři klíčové změny reformy patří přejmenování měny na „Eco“, zrušení požadavku, aby země WAEMU ukládaly své rezervy do francouzské státní pokladny a stažení francouzských zástupců z rad centrální banky WAEMU, známé její francouzštině. zkratka BCEAO (Banque Centrale des États de l'Afrique de l'Ouest). Přetrvávající kritika franku CFA řídila tuto reformu jako koloniální relikv, politický tlak na větší ekonomickou autonomii a potřebu současného měnového rámce. Francie souhlasila s reformou, aby předefinovala svůj vztah se svými bývalými koloniemi.

Implementace čelila zpoždění kvůli pandemii Covid-19 a odlišným ekonomickým podmínkám mezi členskými státy. Snahy o přechod na Eco pokračují a pokračující jednání utvářejí konečnou implementaci. Reforma je zarámována bilaterálními dohodami mezi Francií a zeměmi WAEMU, vnitřními předpisy WAEMU a oficiálními komunikémi nastiňujícími konkrétní změny a harmonogramy.

O pět let později zůstávají názory na reformu rozdělené. Někteří aktivisté se domnívají, že Francie podkopala reformní pokusy afrických vlád, protože pokrok se zastavil. Luigi Di Maio, bývalý italský místopředseda vlády a současný ministr zahraničních věcí, znovu rozpoutal debatu o dopadu franku CFA na rozvoj Afriky provokativním prohlášením: „*Francie je jednou z těch zemí, které tiskem peněz pro 14 afrických států brzdí jejich ekonomický rozvoj a přispívá k tomu, že uprchlíci opouštějí, umírají na moři nebo připlouvají na naše pobřeží.*“ Mohamed Keita, hlavní politický poradce nadace pro lidská práva, který žil ve dvou zemích zóny franku CFA, Senegal a Mali, se domnívá, že pomoc občanům zóny CFA při překonávání zahraničního vlivu není z jeho pohledu pouze kritikou. Francie ale zásadní krok k dosažení úplné dekolonizace.

Přečtěte si více

„Hrozba pro naše země“: Proč se bývalé francouzské kolonie rozhodly opustit „africkou verzi EU“

Francouzská vláda však tvrdí, že svůj konec dohody potvrdila.

Francouzský ministr pro Evropu a zahraniční věci Stephane Sejourne tyto názory zopakoval a uvedl, že Francie již nezasahuje do správy věcí veřejných v těchto zemích. Francouzské ujištění přichází uprostřed obnovených diskusí o franku CFA, který mnozí považují za

koloniální měnu a nástroj francouzské nadvlády. Několik nedávných vojenských převratů v regionu bylo spojeno s těmito náladami, přičemž některé svržené vlády opustily Hospodářské společenství západoafrických států (ECOWAS), přičemž naznačovaly, že potenciálně opustí systém franků CFA.

Navzdory některým pozitivním výsledkům po reformě z roku 2019 zůstávají její hlavní cíle nedosaženy, a přestože se očekává, že změny vstoupí v platnost do roku 2027, někteří kritici se domnívají, že budou pouze symbolické a nezaručí přechod k plnému suverénní měnové politiky pro region.

Zatímco historický kontext a současné systémy, jako je zóna CFA, představují významné překážky, dochází k rostoucímu pohybu směrem k ekonomické autonomii. Existuje několik slibných řešení, včetně regionální integrace, diverzifikace a finančního začlenění. Větší ekonomické a obchodní vazby mezi africkými národy mohou vytvořit větší a odolnější trh. Odklon od drtivé závislosti na jediné exportní komoditě je zásadní pro budování autonomie. Investice do infrastruktury a rozvoj různých průmyslových odvětví umožní africkým národům vyrovnat se s výkyvy na globálních trzích.

Prohlášení, názory a názory vyjádřené v tomto sloupci jsou výhradně výroky autora a nemusí nutně představovat výroky RT.

Názor

Tento příběh můžete sdílet na sociálních sítích:

Sledujte dál RT

[Afrika](#)[Francie](#)[Burkina Faso](#)[Mali](#)[Niger](#)

BEAT CENSORSHIP - FOLLOW

RT

ON **rumble**